

عنوان مقاله:

بررسی روش شناسی ابوریحان بیرونی در کتاب تحقیق ماللهند

محل انتشار:

دومین کنفرانس سالانه پژوهش در علوم انسانی و مطالعات اجتماعی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

ثریا تمدن زاده

میترا(زهرا) پورسینا - دانشیار دانشگاه شهید بهشتی

علیرضا ابراهیم - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی تهران شمال

خلاصه مقاله:

دین پژوهی و بررسی های روش شناسانه، به ویژه روش شناسی در نحله ها و معارف عرفانی، عمر چندانی ندارد و جزو علوم جدید به شمار میرود. دین پژوهان گذشته تحت عنوان جامعه شناسی دین، روان شناسی دین و پدیدارشناسی دین فعالیت نکرده اند، لکن آثار ایشان دارای ویژگیهایی است که از جهت روش شناسی قابل بررسی است. بر همین مبنا پژوهش حاضر به بررسی روش شناسی ابوریحان بیرونی در یکی از آثار مهم او یعنی تحقیق ماللهند میپردازد. پس از مطالعه روش های مختلف پژوهشی و عرضه آنها بر این کتاب، می توان دریافت عمده های روش مورد استفاده توسط ابوریحان، شیوه ی پدیدارشناسی بوده است؛ شیوه ای که در آن پژوهشگر با اصول مهمی همچون همدلی و اپوخه سعی در توصیف پدیدارهای دینی دارد. و میتواند به جرات ادعا کرد آنچه سبب شده تا این اثر ابوریحان همچنان پس از گذشت قرن ها منبعی مهم در هندشناسی باشد شیوه پژوهشی مورد استفاده اوست. در این مقاله با مقایسه و تطبیق شیوه های پژوهشی بر مطالب گزارش شده توسط ابوریحان، تلاش کردیم دریابیم شیوه های پژوهشی تا چه میزان می توانند در میزان دقت نتایج حاصله از تحقیق تاثیرگذار باشند. روش تحقیق و جمع آوری مطالب، در این مقاله از سنخ کتابخانه ای است. البته با توجه به ماهیت موضوع، تاکید بسیاری هم بر تفسیر و تحلیل محتوا دارد.

کلمات کلیدی:

روش شناسی، ابوریحان بیرونی، تحقیق ماللهند، پدیدارشناسی، روش تاریخی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/881824>

